

4: Het trouwfeest

Naar gewoonte neemt Calle de pen (of juister: het klavier) van me over tijdens de road trip. Rijden, plannen en schrijven is een beetje te veel om nog tijd over te houden om te genieten van de reis. De bedoeling is dat ze schrijft terwijl ik rij, maar dat lukt niet altijd. In ieder geval heeft zij nu het woord.

De aanloop vanuit Calles standpunt

[Calle]

Goe zot! Da's de meest gehoorde reactie als we vrienden en familie onze plannen voor deze zomer uit de doeken doen. Ergens begrijpelijk wel: onze langste-in-afstand road trip naar de Amerikaanse Westkust tijdens onze 1ste toer in de States is klein bier in vergelijking met wat we nu willen ondernemen. Terwijl de teller in de zomer van 2015 op 17.000 km afklokte, krijgen we dit jaar een kleine 22.000 km voor de kiezen. Toegegeven, de omstandigheden zijn ietwat uitzonderlijk. Allow me to elaborate…

Na 6 jaar in het land van Uncle Sam gewoond te hebben, is de teller van door ons bezochte staten op 48 blijven haperen: Alaska en Hawaii, niet toevallig de verst gelegen staten, zijn nog steeds onontgonnen gebied voor de familie Van Hoeserlande – van Gils. De reden hiervoor ligt voor de hand: de grote boosdoener COVID19, het virus dat ieders leven gedurende een kleine 2 jaar 'on hold' heeft geplaatst. Alhoewel we bij onze terugkeer van onze road trip doorheen de Midwest in 2019 al luidop droomden van een ontdekking van het Amerikaanse Hoge Noorden in 2020, besliste de pandemie er anders over: enkele hikinguitstappen in Shenandoah National Park buiten beschouwing gelaten, zijn we die zomer thuis in Chesapeake gebleven.

We stelden onze reis dan maar een jaartje uit; zelfs al hadden we van Defensie een extra jaar mogen bijtekenen, dan nog zou in 2021 Alaska, en niet Hawaii, onze reisbestemming zijn. Immers, voor Hawaii moeten we sowieso het vliegtuig nemen, of we nu vanuit Chesapeake, VA, dan wel vanuit Zoersel zouden vertrekken. Alaska daarentegen is met de auto bereikbaar en dus de eerste keuze zolang we nog in de States woonden. Maar… in de zomer van 2021 waren de grenzen met Canada nog steeds gesloten, en laat het nu juist dat immense land zijn dat we moeten doorkruisen om in Alaska te geraken. Er zat dus niets anders op dan de meest noordelijke Amerikaanse staten te verkennen, en vervolgens in augustus 2021 met 2 'blinde vlekken' op onze road tripkaart voorgoed terug naar België verhuizen…

Dit kon er ons geenszins van weerhouden om onze liefde voor het ontdekken van de ganse USA te laten uitdoven! Voor iedereen is de zomer van 2022 de langverwachte periode van hernieuwde vrijheid en kans op reizen, en ook wij maken hier maar al te graag gebruik van. Aanvankelijk wordt zoals gewoonlijk de hele maand juli in onze agenda geblokkeerd, en beginnen we enthousiast reiswegen uit te stippelen en verschillende

reisformules te bekijken. Dan echter komt een onverwachte, maar uiterst leuke gebeurtenis roet in het eten strooien: op 19/08 trouwt Abby, de oudste dochter van de familie DeKraai, waar we sinds ons 1ste verblijf in de States mee bevriend zijn, met haar grote liefde Jim, en zowel Loic als wij worden op de bruiloft uitgenodigd.

OK, eventjes alles op een rijtje zetten. Wat weerhoudt er ons van om ons programma om te gooien en op die manier 2 vliegen in 1 klap te vangen? Ik bedoel maar: we gingen überhaupt richting 2de thuisland deze zomer. Dit is een uitgelezen kans om onze vrienden terug te zien en samen te feesten! Geen van onze reisgenoten, zijnde Loic en Seighin, heeft iets in augustus gepland waarvoor hij zeker in België of Europa moet zijn. Amber, mama van 2 kindjes en hoogzwanger van ons 3de kleinkindje, is begrijpelijkerwijze niet van de partij, en Ciaran kan ons niet vergezellen wegens een lichte 2de zit en een thesis die afgewerkt moet worden. Nog een leuk bijkomend voordeel: nu zijn we zéker in België om op 15/08 Moederkensdag te kunnen vieren!

En tóch is er een maar… Het originele plan hield in dat we naar Seattle, WA [noot van Hoesy: of eventueel vanuit Norfolk, VA] zouden vliegen en van daaruit onze road trip zouden starten. Het huwelijksgebeuren vindt echter plaats in… Alabama, de 'Deep South' dus. Dit betekent dat we ineens een behoorlijk aantal kilometers aan onze reis toevoegen, zo'n slordige 8.500 om precies te zijn. Da's toch eventjes slikken! De kans is echter te mooi om te laten liggen, dus we gaan ervoor.

In een van de nieuwsbrieven als voorbereiding op ons grote avontuur heeft Hoesy al uit de doeken gedaan dat we ditmaal niet voor de formule (huur)auto + overnachtingsadresjes hebben gekozen, maar met een heuse camper, RV [noot van Hoesy: RV = Recreational Vehicle], op avontuur trekken. Inderdaad, ondergetekende heeft bakzeil moeten halen tegenover het mannelijk geweld en zal bijgevolg een kleine 5 weken een ruimte van 25m² met 3 manspersonen moeten delen. Wie gaat er het meest zotgedraaid thuiskomen, denk je? Feel free to place your bets!

Alleszins, de gehuurde RV moet in Atlanta, GA opgepikt en daar naderhand ook terug binnengeleverd worden. Het is dan ook op de hoofdstad van de 'Peach State' dat we vliegen. We, dat zijn Hoesy en ikzelf; ons 2 'klein mannen' zitten immers al hoog en droog in Amerika. Seighin heeft in de 2de helft van juli z'n Amerikaanse vriend Orlando op bezoek gekregen, en is samen met hem op 04/08 naar 'huis' in Chesapeake, VA gevlogen. Zo kan onze jongste nog een 2-tal weekjes met z'n vrienden van daar doorbrengen. Loic van zijn kant is op 09/08 vertrokken: hij heeft eerst enkele dagen bij Alex & Mark in Newark, DE gespendeerd, en is dan met de trein eveneens naar Chesapeake afgezakt voor een blij weerzien met vrienden van weleer. Op woensdag 17/08 blazen we verzamelen in Atlanta, en dan begint onze road trip officieel.

De dag voorafgaand aan ons vertrek staat traditioneel bol van activiteiten. Alhoewel we enkel met 2 echte reizigers rekening moeten houden, is er ook nog een student die naar z'n kot in Leuven gebracht moet worden én de harige puber die op hondenhotel 'Den Diel'

in Dessel gaat. Deze 2 verplaatsingen vragen al een flink stuk van Hoesy's tijd. Ondertussen probeer ik de wasmanden zo leeg mogelijk te krijgen, en strijk ik nog de zaken die absoluut mee naar Leuven/de USA moeten. We eten 's middags zoveel mogelijk overschotjes van de zéér uitgebreide Moederkensdagbrunch op; de rest van de inhoud van de koelkast gaat mee naar Leuven. Hoesy ontfermt zich over het verdelen van het gewicht van de 3 koffers en 2 trolleys: zelfs met de huwelijkscadeaus voor onze Amerikaanse vrienden slagen we erin om beneden het maximumgewicht te blijven, en dat met benodigdheden voor 6 weken, zowel koele als warme kledij! Dan brengt hij Sander naar z'n werk in Berchem: die heeft de nachtshift, en wil morgenvroeg voor ons vervoer naar de luchthaven zorgen. Nog een allerlaatste wasbeurt door de afwasmachine, alle plantjes verzamelen zodat buurvrouw Maria ze gemakkelijk kan gieten, Ciarans en het logeerbed van propere lakens voorzien, …

Het is na middernacht als ik eindelijk tijd vind om nog een hapje te eten, en 01u00 voorbij als ik in bed kruip…

Dag 1: Van Zoersel (BE) naar Atlanta (GA)

Veel mijlen gevlogen en een beetje km meegereden / 14730 stappen vandaag

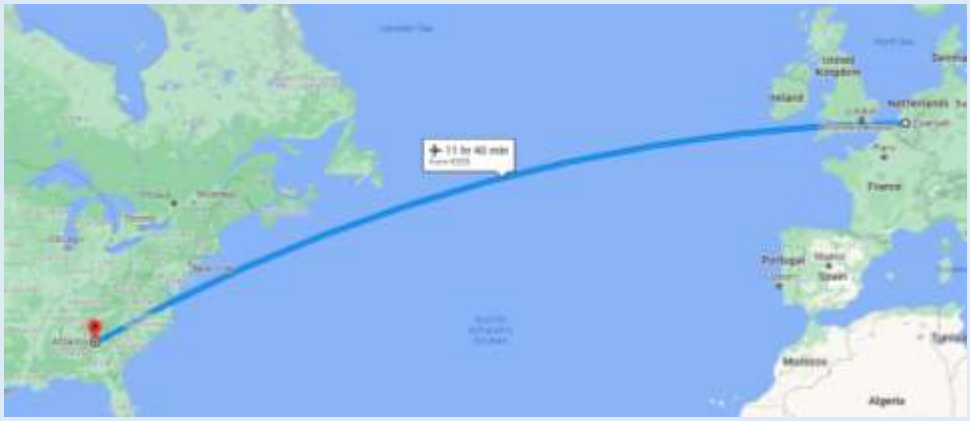

Ocharme 3 uurtjes later sta ik alweer op. Vlug afwasmachine en droogkast uitladen en dan douchen: da's er gisteren bij ingeschoten wegens te weinig tijd. 't Had trouwens toch weinig zin om je op te frissen, want 5 minuten later waren we alweer aan 't zweten. Om 05u45 staan we Sander aan z'n werk op te wachten; vervolgens gaat het richting Zaventem. Volgens de tool op de website van Brussels Airport valt het ideale tijdstip waarop we voor onze vlucht in de luchthaven moeten zijn, tussen 06u45 en 07u15. We zijn er dus mooi op tijd! Nog een laatste knuffel aan Sander en dan onze bagage inchecken. Het is aangenaam rustig aan de balie: we worden dadelijk geholpen. Fijn: kunnen we op ons gemakske genieten van de faciliteiten van de Star Alliance lounge, waar Hoesy als frequent flyer toegang tot heeft. We halen ons hartje op aan het uitgebreide ontbijtbuffet, met zelfs een decadente toets in de vorm van een glaasje bubbels.

De vlucht naar Frankfurt duurt maar een uurtje. Eenmaal in de Duitse luchthaven aangekomen, schakelen we een versnelling hoger: we hebben amper een uur de tijd om onze vlucht naar Atlanta te halen en de plaats waar we met de bus afgezet worden, ligt op een behoorlijke afstand van waar we ons moeten aanmelden. Opnieuw halen we voordeel uit Hoesy's 'Platinum Member'-status en moeten we niet al te lang aanschuiven aan de grenscontrole. We arriveren aan de gate waar het boarden al begonnen is; geen nood, we mogen dankzij

de 'priority boarding' de lange rij wachtenden voorbij en de bus op, richting vliegtuig. Als ik m'n mondmasker opzet voordat ik de vliegtuigtrap bestijg, voel ik een van m'n oorbelletjes loskomen. Ik hoor het op de grond vallen en ga nog even op m'n knieën op zoek, maar vind het jammer genoeg niet meer terug. Zonde! [noot van Hoesy: zelfs een zoektocht van de stewardess leverde niets op]

De vlucht zelf duurt iets minder dan 10 uur, maar we maken het ons zo comfortabel mogelijk en beginnen langzamerhand in vakantiestemming te komen. Ik kijk naar 2 films, regelmatig even wegdoezelend: klaarblijkelijk toch wel te weinig geslapen! Je kan wel merken dat de luchtvaartmaatschappijen kostenbesparend te werk gaan: je kan niet meer kiezen tussen 'chicken/beef, pasta or vegetarian', maar krijgt een standaard warme maaltijd, weliswaar met echt bestek, voorgeschoteld. Ook de snack later op de dag is tamelijk eenvoudig, en ze komen maar 1 keer met flesjes water rond. Enfin, honger lijden we niet, en het hoort nu eenmaal bij vliegen, toch?

4: Het trouwfeest

Om 14u40 lokale tijd (Belgische tijd – 6), dus met een half uurtje vertraging, taxiën we richting de terminal waar de internationale vluchten aankomen. Er staat een lange rij aan de border control, maar het gaat tamelijk goed vooruit: geduld oefenen is de boodschap. Een vriendelijke grenswachter stelt ons de standaardvragen – business or pleasure? - en ik moet voor het eerst in lange tijd m'n vingerafdrukken geven. Het NATO-2 visum had toch echt wel z'n voordelen! Na enig rondvraagwerk krijgen we te horen dat we eerst een shuttlebus naar de 'Domestic terminal' moeten nemen, want daar komen alle hotelshuttlebussen hun klanten oppikken. Met het einddoel in zicht wordt dit het meest tijdrovende deel van de reis: het duurt werkelijk een hele tijd vooraleer onze shuttlebus komt aanrijden.

Een kwartiertje later stappen we de lobby van het hotel binnen. Aangezien de 2 jongens later én op een verschillend tijdstip in Atlanta aankomen, maken we het ons gemakkelijk in onze kamer. Hoesy neemt een badje, terwijl ik het reisverslag van dag 1 op m'n laptopke intik. Seighin overstelpt ons met berichtjes omdat hij niet weet waar hij naartoe moet om de hotelshuttlebussen te vinden: hij is met een binnenlandse vlucht, dus in de 'Domestic terminal' aangekomen én spreekt bovendien het beste Engels van ons allemaal! We kunnen weinig doen, want de lay-out van de luchthaven is voor ons ook onbekend; hij moet leren z'n plan te trekken.

In afwachting van de jongste telg leg ik me even op bed… en word wat later wakker gemaakt door Hoesy met de melding dat Seighin een berichtje gestuurd heeft dat hij op de bus zit en binnenkort aankomt. Het is bijna 20u30 als hij onze kamer binnenstapt; we

besluiten om dadelijk onze wandeling naar een oer-Amerikaans eetadresje, Ruby Tuesday, aan te vatten. Een typisch Amerikaanse maaltijd én een 'vaas' frisdrank met gigantisch veel ijs later keren we naar ons hotel terug. Ik brei een einde aan m'n verslag en kijk dan nog even naar een aflevering van een van m'n favoriete series op Netflix. Seighin heeft beloofd wakker te blijven om z'n oudste broer binnen te laten wanneer die ons na middernacht vervoegt.

Finally back in the States! Alhoewel het ei zo na een jaar geleden is dat we ons 2de thuisland gedag gezegd hebben, is het alsof ik nooit weggeweest ben: alles is zo vertrouwd…

Dag 2: Van Atlanta (GA) naar Birmingham (AL)

199 mijlen vandaag / 320 km in totaal / 9460 stappen vandaag

"Oh, shit, ik ben toch in slaap gevallen!". Deze uitroep maakt me wakker rond 00u30. Het is Seighin die beseft dat hij z'n ogen eventjes gesloten heeft en nu constateert dat hij een paar oproepen en een flinke hoeveelheid berichtjes van z'n oudste broer gemist heeft. Blijkt dat ook Loic moeite heeft om de hotelshuttlebussen te lokaliseren.

Misschien is er toch iets mis met de informatieverstrekking in de luchthaven van Atlanta, GA? Gelukkig staat hij een half uurtje later toch in de kamer. Een dikke welkomknuffel en terug m'n bed in, met de geruststellende gedachte dat m'n roedel nu compleet is.

Om 06u40 ben ik klaarwakker. Al bij al mag ik zeker niet klagen over de voorbije nacht: wel enkele malen wakker geweest, maar ik voel me uitgerust. In het besef dat ik in de komende 6 weken zelden over deftige wasmogelijkheden ga beschikken, besluit ik onder de douche te springen en m'n haar te wassen. Daarna neem ik m'n mails en de vele social mediaberichtjes door, in afwachting van het ontwaken van m'n kamergenoten.

Dat gebeurt langzaamaan; ik heb tijd genoeg om m'n haar te drogen vooraleer iedereen klaar is om naar de ontbijtruimte te gaan. Ik geniet van het rustig samen aan tafel te zitten, elkaar op de hoogte brengend van de laatste gebeurtenissen. We bespreken ook de invulling van onze dag: aangezien we

niet vóór 13u00 de RV mogen gaan oppikken, hebben we nog wel wat tijd op overschot. We beschikken spijtig genoeg niet over vervoer, anders waren we al op een 1ste shoppingtrip gegaan, op jacht naar een outfit voor Loic voor vanavond. De jongens besluiten om de hotelfitness met een bezoekje te vereren, terwijl Hoesy wat administratieve besognes ter harte neemt en ik zo goed en zo kwaad als het gaat de kostuums van hubby en Seighin strijk.

De Uber is om 12u10 gereserveerd, maar blijkt een 20-tal minuutjes vroeger te arriveren. Dit maakt dat we even het gaspedaal moeten indrukken om alles opgeruimd en ingepakt te krijgen. De jongens moeten trouwens beiden nog hun fitnesszweet wegdouchen. De 4 valiezen, 1 rugzak en 3 trolleys passen probleemloos in de ruime koffer van onze 'taxi'. De rit neemt een klein uur in beslag en wordt opgeleukt door de 2 jongens die niet al te lichte topics, zoals de oorlog in Oekraïne en onbekwame politici, bespreken. Uit beleefdheid tegenover onze chauffeur is de voertaal Engels; hij zegt niet veel, maar ik zie hem af en toe monkelend lachen.

Op de plek van de RV-verhuur blijft Seighin bij onze bagage zitten, terwijl wij met z'n drieën de administratie in orde brengen en de nodige formulieren ondertekenen. Zoals op voorhand reeds afgesproken, sluiten we ook een 'Zero Damage Plan' af, wat inhoudt dat we helemaal geen franchise moeten betalen in geval van een ongeluk/schade/… Een

extra uitgave, maar wel een slimme beslissing, gezien het aantal mijl dat we gaan afleggen en de soms minder gastvrije (lees: ruige en verlaten) gebieden die we gaan bezoeken. We krijgen een zeer gedetailleerde rondleiding van de verhuurder en een grondige uitleg over de werking van de verschillende systemen. We hebben geopteerd voor een handdoeken- en lakenpakket voor een kleine meerprijs: het zou te gek geweest zijn om dit allemaal vanuit België mee te sleuren. Ook de keukenset hebben we besteld; alhoewel we in de veronderstelling waren dat hierbij een koffiezetapparaat inbegrepen was, treffen we er toch geen aan tijdens de inventaris. Geen nood: Loic gaat wel even in het kantoortje informeren. Hij komt triomfantelijk terug met niet alleen een koffiezetapparaat, maar ook een broodrooster, een hele rits kapstokken, batterijtjes, een mini-zaklampje, 4 campingstoelen… en dat allemaal gratis. Fijn, dat hoeven wij dan niet meer aan te schaffen – wat het originele plan was - om dan na de trip aan de goodwill cadeau te doen, of achter te laten bij de RV-verhuurder voor de volgende gasten. (Note to myself: best nog wel een eenvoudig haardrogertje op de kop zien te tikken!)

De koffers kunnen in een aparte ruimte – waar ook de opklapbare picknicktafel in zit – dus halen we er de zaken uit die we voor het feestgebeuren van vanavond en morgen en de volgende 3 dagen nodig hebben. Deze proberen we dan zoveel mogelijk een plaatsje te geven, wat met de airco af voor iedereen zweterig werk is. Er is wel behoorlijk wat opbergplek in onze RV, maar we moeten nog inkopen voor ons eten gaan doen. Aangezien de tijd begint te dringen – Loic moet nog een outfit hebben! – beslissen we in de nabijgelegen Aldi de hoogstnoodzakelijke dingen voor het ontbijt van morgenochtend in te slaan, en de rest morgen in een Walmart te kopen.

Een volle kar later – niet alleen ontbijtlekkers, maar ook wijn, chips, proteïnerepen, brood en beleg, toiletpapier en keukenrollen, water, … - zijn we écht vertrekkensklaar. En daar gaan we dan, met Hoesy achter het stuur en Seighin als copiloot. Loic en ik nemen plaats aan de tafel, mét onze veiligheidsriem aan en smeren de bokes voor het middagmaal. Het is wennen aan dit grote vervoermiddel, voor zowel de chauffeur als de inzittenden. Lang, breed en ietwat log, eerder wiegend en – tot mijn verrassing – toch wel tamelijk luidruchtig, vooral dan in het 'woon'gedeelte. M'n ventje echter heeft er duidelijk plezier in: een jeugddroom die werkelijkheid is geworden! [noot van Hoesy: geen commentaar 😉]

Tijdens het 1ste gedeelte van onze 3-uur durende rit krijgen we af te rekenen met een aantal files, waardoor we kostbare tijd verliezen. De Waze van Seighin – voorlopig de

enige met een Amerikaanse simkaart – geeft aan dat we ten vroegste omstreeks 19u00 aan het restaurant zullen arriveren, een uur te laat dus. En dan houden we nog geen rekening met de tussenstop in de TJ Maxx, waar we hopen een deftig tenue voor onze oudste zoon te scoren. Seighin stuurt via Messenger een berichtje naar Abby, maar we besluiten voor alle zekerheid om rond 18u00 ook nog naar het restaurant te bellen: de bruid zal waarschijnlijk met andere zaken dan haar GSM bezig zijn.

Dan een rake opmerking van Seighin: "In mijn 'calendar' op m'n GSM staat dat het diner om 17u00 al begint." Onmiddellijk begint het bij me te dagen: kan het zijn dat we de EST-zone [EST = Eastern Standard Time] verlaten hebben en ons al in de CST-zone [CST = Central Standard Time] bevinden? Een korte check via Seighins GSM bevestigt mijn vermoeden. Yes, dat betekent dat we een uur 'winnen' en dus normaal gezien rond 17u45 ter plaatse zullen arriveren! Plak er nog een half uurtje shoppingtijd in de TJ Maxx aan en we komen volgens het 'academisch kwartiertje'- principe netjes op tijd.

Rond 17u50 draaien we de parking van de shoppingmall op. Iedereen gezwind – allé, min of meer, afhankelijk van persoon tot persoon ☺ - naar binnen, op jacht naar deftige broeken en hemden voor onze oudste zoon. Eerst een toiletstopke – zalig toch, om in

élke grote winkel in de USA gratis naar toilet te kunnen gaan! – en dan een aanval op de kledingrekken. Loic vindt ook vrij gemakkelijk een aantal kledingstukken die hem wel aanstaan, en met behulp van de winkelbediende die het verkeer aan de paskamer in goede banen leidt, kiest hij 2 hemden en evenveel broeken. Samen met een deo en een paar strandslippers voor in de camper rekent hij deze aan de kassa af. Ook Hoesy en Seighin schaffen een paar 'RV-pantoffels' aan, én een zak van Seighins favoriete koffiesmaak: pumpkin spiced.

4: Het trouwfeest

De korte rit naar restaurant 'Gianmarco's' wordt gekenmerkt door 2 zich omkledende passagiers, en een chauffeur en copiloot die na het parkeren eveneens van outfit wijzigen. Het is vochtig warm, zelfs in ons huis-op-wielen, en we zijn finaal toch nog 3 kwartiertjes te laat, maar als de bruid, die juist buiten komt, ons enthousiast begint te knuffelen, valt alle stress weg. We worden naar binnen geleid, waar we begroet worden door de rest van de familie DeKraai, en voorgesteld aan de schoonouders van Abby. We krijgen onmiddellijk de vraag wat we graag willen drinken en enkele hapjes aangeboden.

Het is duidelijk dat ze op ons aan 't wachten waren: om 19u00 worden we aan tafel uitgenodigd. Terwijl de 2 jongens bij Abby's zussen, Molly en Katy, en diens vriend gaan zitten, vinden wij een plaatsje bij een heel goeie vriendin van mama Beth, tevens Abby's meter, en haar man. Vriendelijke mensen, typisch Amerikaans van ingesteldheid, maar ze zijn wel oprecht geïnteresseerd in onze belevenissen in de States en ons kleine Belgenlandje.

Het wordt een heel leuke avond. Onze tafelgenoten, de omkadering, de sfeer, de amicaliteit maken dat we ons echt wel 'part of the family' voelen. We worden rijkelijk en veelvuldig van wijn voorzien – er is al vrij snel afgesproken dat Loic vanavond rijdt.

Het menu voorziet een slaatje naar keuze, dan een aanbod van enkele hoofdgerechten, en tenslotte 2 desserts waaruit we mogen kiezen. Heel eerlijk: de maaltijd is niet slecht, maar zeker niet 'Wauw!'. Zijn wij Belgen culinair erg verwend en hadden we te hoge verwachtingen, ook al kennen we de keuken in de States onderhand wel?

Na het eten nog een mogelijkheid tot koffie en een digestiefje – ik opteer voor een Amerikaanse whisky - en dan nog een anekdotisch onderonsje tussen Cory, Abby's papa en onze jongste zoon. De laatste keer dat we de familie DeKraai immers

gezien hadden, was in de zomer van 2019, toen we samen in een van Beths favoriete restaurantjes in Pensacola, FL waren gaan eten. Bij het afscheid had Cory, lichtjes beneveld, onze 2 jongsten vergeleken met hun oudste broer, die in zijn ogen goed bezig was, en hen "half-baked pizza's" genoemd. Dat is blijven hangen bij Seighin en Ciaran, en vanavond zag onze jongste zijn kans schoon om Cory van weerwerk te dienen door hem een diepvriespizza als cadeautje te overhandigen. Hilariteit alom, en Cory vat het héél sportief op.

Het is rond 22u00 als we het restaurant als een van de laatste gasten – we moeten de naam van Belgische levensgenieters hooghouden, hè? – verlaten, en ons in onze RV terugtrekken. Een korte rit brengt ons naar de supergrote parking die een Walmart standaard rijk is. We zoeken een plekje niet te dicht bij de supermarkt, halen het beddengoed tevoorschijn – neen, dekens/spreien zijn echt niet nodig! – en tuimelen moe ons bed in. Mens, wat is het warm! De airco functioneert immers alleen maar als de generator aanstaat; alle raampjes staan wel open, maar de zwoele nachtlucht brengt niet veel koelte…

Dag 3: Birmingham (AL)

30 mijlen vandaag / 369 km in totaal / 17541 stappen vandaag

Yikes, toch wel iets teveel gedronken! Licht onpasselijk en fel transpirerend breng ik geen al te beste nacht door. Enkele keren wakker geworden door late bezoekers met luide muziek, dan weer een zware vrachtwagen die ofwel de vuilniscontainers komt ledigen of bevoorrading van de Walmart doet, en telkens smacht ik naar een fris zuchtje verkoeling dat spijtig genoeg niet komt. Aan Hoesy's gewoel merk ik dat hij evenmin goed slaapt, en voor onze jongens zal dit ook wel het geval zijn.

Met een lichte hoofdpijn (katertje?) kijk ik op m'n GSM: het is 07u30. Pfff, in slaap vallen lukt toch niet meer, dus maak ik maar van de mogelijkheid om via de wifi van de Walmart te verbinden gebruik om m'n berichtjes te lezen en de Facebooknieuwtjes door te nemen. Gisterenavond had ik me al gerealiseerd dat we één superbelangrijk ding vergeten aan te schaffen zijn: koffie en filters! Omdat de generator niet aan ligt, en de waterpomp dus ook niet werkt, besluiten Hoesy en ik stilletjes onze kleren aan te doen en naar de Walmart te wandelen. Kunnen we daar even 'deftig' naar toilet gaan en ineens onze levensnoodzakelijke ochtenddrank aanschaffen. Oeps, iets verder van onze RV staat er een bordje met het opschrift 'No overnight parking'. Hebben we in de duisternis duidelijk gemist! Enfin, gelukkig geen problemen gehad.

Als we rond 08u30 terugkeren, liggen de jongens nog steeds te sluimeren. Ik begin aan de fruitsla voor het ontbijt, en langzaamaan komt er leven in de 2 apen die de slaapplek boven de bestuurdersruimte bemannen. Een half uurtje later zitten we voor het eerst rond ons tafeltje van een ontbijt te genieten. Een uitstekende gelegenheid om de

dagindeling te bespreken. We kunnen niet eerder dan 14u00 in onze B&B inchecken, dus hebben alle tijd om de grote boodschappen in te slaan.

Eerste stop is de vlakbijgelegen T-Mobilewinkel. We zitten immers zonder deftige verbinding, en moeten steeds op Seighin terugvallen als we geen wifibereik hebben, dus even gaan horen wat de mogelijkheden zijn. Alhoewel we gedurende 6 jaar T-Mobileklant geweest zijn, bestaat er geen mogelijkheid om ons abonnement op een of andere manier (tijdelijk) te heractiveren. De hulpvaardige verkoper rekent uit wat 2 prepaid simkaartjes zouden kosten – eentje voor Loic en eentje voor ons beiden – maar dat valt duurder uit dan de formule waarvoor Seighin geopteerd heeft: een prepaidpakket aangekocht in … de Walmart! Dan maar naar deze supermarkt om onze flinke boodschappenlijst gaande van voedingswaren over toiletspullen tot een kaartje voor het bruidspaar af te werken.

De plek waar de prepaidpakketten normaal gezien hangen, is helemaal leeg. Geen Bronze, noch Silver of Gold. Hm, moeten we een andere Walmart zien te vinden. Een winkelbediende komt vragen of hij ergens mee kan helpen. Ha, 2 Silver pakketjes? Hij duikt in een schuif achter de toonbank en haalt de verpakkingen tevoorschijn. Als ik wil betalen, verwijst hij ons door naar de kassa's vooraan: bij hem kan je momenteel alleen met cash terecht. Via de zelfscankassa kan alles afgerekend worden, behalve de 2 pakketten. Dan maar naar de klantendienst, waar het uiteindelijk wel lukt.

Volgende bestemming op onze shoppingtriplijst: de TJ Maxx. Calle moet immers nog een outfit voor vanavond hebben: no way dat ik met hetzelfde kleedje als gisteren op de bruiloft verschijn! Trouwens, onze oudste zoon heeft eigenlijk ook nog deftige (lees: geklede) schoenen nodig: gisteren is hij met z'n sportschoeisel (!) naar het diner gegaan. Seighin geeft in de Waze het adres van onze B&B in en zoekt dan een TJ Maxx vestiging op weg daarnaartoe. Het is een andere dan gisteren, waar Loic al snel constateert dat het goed is dat we gisteren daar al gaan winkelen zijn, want hier is er weinig tot geen keuze aan geklede broeken en dito hemden. Herenschoenen zijn er evenmin, wat me doet beseffen dat we daarvoor inderdaad beter een Marshalls opgezocht hadden. Soit. Wat Loic wél vindt, zijn een broeksriem en een regenjas, dus hij content. Ook ik stap heel tevreden terug buiten: een toffe feestjurk en een degelijke drinkbus gescoord, een regenjas voor Seighin ook. We springen even binnen bij de Target, maar daar zijn evenmin deftige herenschoenen. Dan toch maar met z'n sportschoenen naar het feest?

Terwijl we terugwandelen naar onze camper bemerken we nog enkele winkels waar we misschien wel onze gading zouden kunnen vinden. Hoesy en Seighin besluiten dat het hier voor hen stopt en gaan in de campingstoeltjes buiten aan onze RV op onze terugkeer wachten. De 2 paar die Loic finaal wel ziet zitten, worden uiteindelijk toch niet aangeschaft: het ene zit niet 100% comfortabel, het andere is niet meer in zijn maat. Daarbij, hij is echt geen 'geklede schoenen' type, wat eigenaardig is, gezien het feit dat ie toch min of meer opgekleed gaat werken…

Het is al voorbij 14u00, dus hoog tijd om naar de B&B te rijden. De rit daarnaartoe zou niet teveel tijd in beslag mogen nemen, maar naargelang we dichter ons doel naderen, begin ik serieus te twijfelen. Volgens mijn info bevindt het huis zich in de stad, terwijl we naar een rustige, groene woonwijk gestuurd zijn. We eindigen in een doodlopende straat waarvan de naam wel klopt, maar er in de verste verte geen huisnummer 2028 te bespeuren is. Eerste uitdaging voor chauffeur Hoesy: aangezien er nergens kan gedraaid worden, zit er niets anders op dan achteruit te rijden. Met behulp van Loic die uitgestapt is om aanwijzingen te geven, lukt dit perfect.

Ondertussen is het juiste adres in Waze ingevoerd – er blijkt een 'S' van 'south' door de mazen van het net geglipt te zijn – en toch een stuk later dan gepland arriveren we dan wél aan 'Hassinger Daniels Mansion', een prachtig gerestaureerd 'southern style' huis. Er is ruimte genoeg om aan de kant van de straat te parkeren, wat we dan ook doen, aangezien de privé parking van de B&B te krap is voor ons grote voertuig. Loic blijft zitten, terwijl wij kennismaken met de uitbaatster, die ons op een bedachtzame, maar aangename manier welkom heet en uitleg geeft. Het herenhuis ademt de vroegere grandeur van het Amerikaanse diepe Zuiden uit, en staat vol met meubilair en curiosa uit die tijd. Geen wonder dat het een geklasseerd gebouw is!

Tijd om de simkaarten te activeren, is er niet meer, evenmin om nog wat aan ons belevingsdagboek te schrijven. We nemen allemaal een welkome douche, tutten ons op, maken ons klaar voor het 2de luik van Abby's en Jims huwelijk. Het feest gaat door in een prestigieus gebouw met verschillende feestzalen, gelegen in een groene oase op de heuvels boven de stad. Er is een grote, deels overdekte parkeergarage, maar daar geraken wij met de beste wil van de wereld met onze camper niet in. Daarom zet Hoesy Seighin en mij al af aan de ingang van 'The Club' en rijdt met Loic terug een eindje naar beneden, op zoek naar een ruimere plaats [noot van Hoesy: die we inderdaad gevonden hebben door een aantal buitenparkeerplaatsen te claimen].

Na even zoeken vinden we de juiste zaal; binnen treffen we een heel aantal gasten aan, maar van het bruidspaar is er geen spoor te bekennen. In afwachting van de komst van de rest van ons gezelschap bestel ik aan de bar een mojito, maar ik kom van een kale reis terug: de bartender weet niet wat ik bedoel. Spreek ik dan zo slecht Engels, of kent hij de cocktail gewoonweg niet? 't Is nochtans geen uitzonderlijk ongewoon drankje. Een beetje bedremmeld druip ik af, niet goed wetend wat de eigenlijke geplogenheden zijn. De DJ 'redt' me uit m'n besluiteloosheid door de komst van Jim en Abby aan te kondigen, die dadelijk hun openingsdans uitvoeren. Vlak daarna verschijnen ook Hoesy en Loic, net op tijd om de bruid met haar vader te zien slowen.

Ondertussen zijn de meeste mensen aan een tafel gaan zitten, de rest schaart zich rond de hoge staantafeltjes. Langsheen een muur staat het buffet uitgestald: grote warmhoudbakken met verschillende gerechten in.

Aangezien er zich dadelijk een lange rij vormt, besluiten wij om nog even te wachten, en palmen we een staantafel in een hoek vlak naast de dansvloer in. Van hieruit hebben we doorheen de glazen afscheiding een prachtig zicht op het terras met daarachter, lager gelegen, de stad. Loic stelt voor om iets te drinken te gaan halen; ik vertel hem over mijn mojito-perikelen en hij maakt zich sterk dat hij dit wel kan oplossen. Finaal krijg ik iets dat op een mojito trekt, nadat Loic met Seighins GSM waarop het recept voor deze cocktail staat, naar de barman getogen is ☺

In tegenstelling tot wat bij ons het gebruik is, namelijk dat na de openingsdans en de dans van bruid en vader het feest losbarst, valt hier alles terug stil. De bruidegom danst niet met z'n moeder, noch wordt er 'vermenigvuldigd'. Af en toe zoekt een klein groepje mensen de dansvloer op, maar er wordt voornamelijk gegeten en gedronken. Raar!

Onze jongens bezoeken het buffet nog een keer; wij wandelen even het terras op: de zonsondergang zorgt voor prachtige kleuren in de lucht, wat heel mooie foto's oplevert, zowel van ons getweetjes, als even later met onze 2 zonen, met Molly als gelegenheidsfotograaf. Ondertussen blijft het feest voortdobberen: mensen babbelen met elkaar, de huwelijksfotograaf neemt het bruidspaar en gevolg mee naar het terras voor een reeks foto's, en de DJ draait z'n plaatjes, zonder al teveel dansers. Gaandeweg komt er dan toch meer volk op de dansvloer, maar de muziekstijlen spreken ons niet direct aan. Tenandere, zoals het een echte Amerikaanse DJ betaamt, laat hij de liedjes volledig uitspelen en is er nul overgang tussen de verschillende nummers. Klaarblijkelijk zijn de Amerikanen het zo gewoon, want ze blijven geduldig wachten op de volgende song.

Het valt ons ook op dat er op korte tijd behoorlijk wat gasten afscheid nemen van het bruidspaar en dan vertrekken. Het is nog niet eens 21u00 uur als er naar mijn schatting nog een derde van genodigden aanwezig is! Abby's oma, die een praatje met ons komt slaan, vertelt dat dit komt omdat een groot deel van de genodigden 'Southern baptists' zijn en 'Southern baptists don't dance'. Rare jongens, die Amerikanen! De nabije familieleden van Abby laten dit geenszins aan hun hart komen, en blijven de dansvloer opzoeken. Ondanks de weinig uitnodigende muziek – je mag wel verzoeknummers aanvragen, maar eerst moet de playlist door de bruid samengesteld, afgespeeld worden – komen we dan toch in de mood, en gaan we lekker meedoen, zelfs Seighin.

Een uitnodiging tot het dessertentafeltje komt er niet: we zien mensen af en aan lopen met cakejes, maar wijzelf verwachten halvelings nog een bruidstaart, die echter nooit verschijnt. Er worden ook geen bubbels geschonken, in tegenstelling tot gisteren, en ook geen speeches gegeven. Iets voor 22u00 sluiten Abby en Jim met een laatste slow af, en dan verdwijnen ze. Vervolgens wordt er nog één dansnummer gespeeld, waarna de lichten aangaan. Katy's smeekbede om 'one more song' wordt door de DJ afgeblokt: security heeft laten weten dat het feest moet eindigen – er staat inderdaad een beveiligingsagent in de zaal. Het is 22u00…

De nog aanwezige gasten ruimen samen de boel op: de versieringen worden naar beneden gehaald, de geschenken op een karretje weggebracht, de planten van hun verlichting ontdaan en door de verhuurder opgepikt, de feestboog wordt ontmanteld. Hoesy en Loic helpen mee, terwijl Seighin plaatsneemt aan de piano in de hal en liedjes speelt, wat op wel wat bijval kan rekenen. We knuffelen Beth en Cory ter afscheid – Molly en Katy met haar vriend zijn ook al vertrokken – en dan is het écht gedaan. Wat zouden deze mensen

zeggen, mochten ze een Belgische bruiloft bijwonen? Loic is vastbesloten om hen uit te nodigen als hij zou trouwen…

Zoals onze gastvrouw voorspeld heeft, is er nu geen plaats meer aan weerszijde van de straat waar de mansion gelegen is, dus moeten we de RV wat verderop parkeren. Het is nog steeds zwoel warm, maar ditmaal beschikken we wél over airco in onze vertrekken, en we zien uit naar een laatste nacht in een echt bed, met de luxe van een volledig uitgeruste badkamer…

